

Richelle Mead

VAMPÝRSKÁ
AKADEMIE

POSLEDNÍ OBĚŤ

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

POSLEDNÍ OBĚŤ

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

POSLEDNÍ OBĚŤ

RICHELLE MEAD

#BOKIAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2010 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2010, 2023

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2023

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2023

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze roku 2023

Z anglického originálu *Vampire Academy – Last Sacrifice* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-276-0566-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Tuto knihu věnuji Richovi Baileymu a Alanu Dotymu,
učitelům, kteří mě v psaní nejvíc ovlivnili,
a všem dalším učitelům, s nimiž se přátelím
a kteří nyní pomáhají mladým spisovatelům.
Nepřestávejte bojovat za dobrou věc.

NEMÁM RÁDA KLECE.

Dokonce ani do zoo nechodím ráda. Když jsem byla v zoo poprvé, málem jsem z toho dostala záchvat klaustrofobie, když jsem tam viděla ta ubohá zvířata. Nedovedla jsem si představit, že nějaký tvor takhle žije. Někdy jsem měla špatný pocit dokonce i ze zločinců odsouzených k životu za mřížemi. A rozhodně jsem nečekala, že bych i já svůj život prožila ve vězení.

Jenže život mi připravil spoustu věcí, které jsem nikdy nečekala. A teď jsem tady zavřená.

„Hej!“ zařvala jsem a sevřela ocelové mříže, které mě oddělovaly od světa. „Jak dlouho tady budu? Kdy budu mít soud? Nemůžete mě v tomhle žaláři držet věčně!“

Dobře, nebyl to přímo žalář, nebyla tu tma ani žádné řetězy zařezávající se do kůže. Byla jsem v malé cele s holými stěnami, holou podlahou a... vším holým. Vše tu bylo bez poskvrnky. Sterilní. Chladné. To ovšem bylo mnohem víc skličující než nějaký plesnivý žalář. Mříže mě studily do dlaní, byly tvrdé a nepoddajné. Světlo zářivek dodávalo kovu lesk, který mi dráždil oči. Viděla jsem rameno muže stojícího strnule u vchodu do mé cely a věděla jsem, že tam, kam nedohlédnu, stojí nejspíš ještě aspoň čtyři další strážci. Taky jsem věděla, že mi žádný z nich neodpoví, ale to mě samozřejmě neodradilo od toho, abych na ně poslední dva dny neustále neřvala svoje otázky.

Když nastalo obvyklé ticho, povzddechla jsem si a zalezla zase na svou postel v rohu. Stejně jako všechno ostatní v mém novém domově, i postel byla bez barvy a nevýrazná. Jo. Opravdu jsem začínala toužit po opravdickém žaláři. Kdybych tu měla krysy a pavučiny, aspoň bych se měla na co dívat.

Zahleděla jsem se do stropu a okamžitě mě popadl ten podivný pocit, který se mě tu vždycky zmocňoval, a sice, že se na mě řítí strop i stěny. Jako bych nemohla dýchat. Jako by se strop i stěny přibližovaly a prostor byl čím dál menší a nezbýval v něm žádný vzduch...

Rychle jsem se posadila a zalapala po dechu. *Nečuť na stěny a na strop, Rose*, okřikla jsem se v duchu. Namísto toho jsem se zadívala na svoje spojené ruce a snažila se přijít na to, jak jsem se do téhle šlamastyky vůbec dostala.

Odpověď byla zřejmá. Někdo na mě hodil zločin, který jsem nespáchala. A nebyl to žádný bezvýznamný poklesek. Byla to vražda. Měli tu drzost obvinít mě z nejhorsího zločinu, jaký může Moroj nebo dhampýr spáchat. Nemohla bych ale říct, že jsem nikdy nikoho nezabila. Zabila. Taky jsem porušila pravidla, a dokonce i zákon. Chladnokrevná vražda ovšem do mého repertoáru nepatřila. A rozhodně ne vražda královny.

Je pravda, že královna Taťána nebyla žádná moje kamarádka. Byla to chladná a vypočítavá vládkyně Morojů – rasy živých vampýrů, kteří ovládají magii a své oběti kvůli krvi nezabíjejí. S Taťánou jsme měly dost problematický vztah, a to z mnoha důvodů. Jedním z nich bylo i to, že chodím s jejím prasynovcem Adrianem. Dalším důvodem byl můj nesouhlas s její politikou a názorem, jak bojovat se Strigoji – zlými nemrtvými vampýry, kteří nás napadají. Taťána mě vytáčela neustále, ale nikdy jsem nechtěla, aby umřela. Někdo jiný to ale zjevně chtěl a nastražil stopy, které vedly přímo ke mně. Nejhorší ze všeho byly moje

otisky prstů na stříbrném kůlu, jímž byla Taťána zavražděna. Samozřejmě, byl to můj kůl, tudíž na něm moje otisky pochopitelně byly. Zdálo se, že to nikomu nepřipadá významné.

Znovu jsem povzdechla a vytáhla z kapsy zmuchlaný papír. Moje jediné čtení. Stiskla jsem ho v ruce, ale neměla potřebu si to znovu číst. Ta slova už jsem stejně znala nazpaměť. Obsah toho dopisu mě přiváděl k úvahám, co všechno vlastně o Taťaně vím. A taky ve mně vyvolával řadu otázek.

Frustrovaná z toho strašného prostředí jsem se raději přenesla někam jinam – za svou nejlepší kamarádkou Lissou. Lissa je Morojska, se kterou mám psychické pouto, díky němuž jí můžu vklouznout do hlavy a dívat se na svět jejíma očima. Všichni Morojskové ovládají některý druh živlové magie. Lissiným elementem je éter, který se váže k psychickým a léčitelským schopnostem. Mezi Morojsi, kteří většinou ovládají fyzičtější živly, je to vcelku vzácné. Sotva ty její neuvěřitelné schopnosti chápeme. Před pár lety použila éter, aby mě přivedla zpátky ze světa mrtvých, což zformovalo naše pouto.

Když jsem se ocitla v její mysli, osvobodilo mě to z mého vězení, ale můj problém to samozřejmě nevyřešilo. Lissa tvrdě pracovala na tom, aby prokázala mou nevinu, přestože u výsledku se objevilo mnoho důkazů svědčících proti mně. Můj kůl jakožto vražedná zbraň byl jenom začátek. Moji protivníci urychleně všem připomněli, že jsem s královnou neměla právě přátelské vztahy, a také našli svědky, kteří vypověděli, kde jsem byla v době vraždy. Po výpovědi jsem neměla žádné alibi. Rada rozhodla, že má dostatek důkazů, aby mě poslali k soudu, kde zazní konečný verdikt.

Lissa se zoufale snažila získat pozornost všech a přesvědčit je, že to na mě někdo nastražil. Ale měla problém najít vůbec někoho, kdo by byl ochoten ji vyslechnout, protože všichni

u morojského královského dvora byli teď zaneprázdněni přípravami na Taťanin pohřeb. Smrt panovníka je veliká událost. Morojové a dhampýři – napůl vampýři jako já – se sem na pohřeb sjížděli z celého světa. Jídlo, květiny, výzdoba, dokonce i muzikanti... Všechno s plnou parádou. Kdyby se Taťána vdávala, nejspíš by to nebyla taková sláva jako její pohřeb. V tom shonu se o mě nikdo nestaral. Všem stačilo jen to, že jsem zavřená a už nemůžu nikoho zabít. Taťanina vražda byla objasněna. Spravedlnosti bylo učiněno zadost. Případ uzavřen.

Než jsem se stačila rozkoukat Lissinýma očima, nějaký rozruch ve vězení mě přitáhl zpět do mého těla. Někdo přišel a mluvil se strážci, chtěl mě vidět. Moje první návštěva. V hlavě mi tepalo. Rychle jsem se vrhla k mřížím a doufala, že ten dotyčný mi oznámí, že to celé bylo nějaké strašlivé nedorozumění.

Můj návštěvník ale nebyl tak docela ten, koho jsem čekala.

„Starý pane,“ vypravila jsem ze sebe unaveně. „Co tady děláš?“

Přede mnou stál Abe Mazur. Pohled na něj jako vždy stál za to. Venku bylo léto v plném proudu – bylo horko a vlhko, tedy přinejmenším na to, že jsme byli uprostřed pensylvánského venkova –, ale to ho neodradilo, aby si vzal oblek. Byl luxusní, dokonale ušitý a doplněný purpurovou hedvábnou kravatou, která se hodila k šátku. Na jeho tmavší pleti vynikaly zlaté šperky. Zdálo se, že si čerstvě zastříhl krátké černé vousy. Abe je Moroj, a přestože nepatří ke královským, má takový vliv, jako by jím byl.

Taky je to můj otec.

„Jsem tvůj obhájce,“ prohlásil spokojeně. „A tady jsem samozřejmě proto, abych ti poskytl právní radu.“

„Nejsi právník,“ připomněla jsem mu. „A to, cos mi poradil posledně, zrovna moc nezabralo.“ To bylo ode mě hrubé. Přestože Abe neměl žádné právnické vzdělání, zastupoval mě u výslechu. A jelikož jsem skončila ve vězení a čekám na soud, výsledek

očividně valný nebyl. Ale jak jsem tu byla pořád sama, hodně jsem přemýšlela a uvědomila jsem si, že v něčem měl pravdu. U slyšení by mě nezachránil ani ten nejlepší právník. Musela jsem mu přičíst k dobru, že se vrhl do předem ztraceného případu. Vzhledem k tomu, že se známe jen krátce, mi nebylo tak docela jasné, proč to vlastně udělal. Domnívala jsem se, že nevěří královským a cítí se za mě zodpovědný jakožto rodič. V tomto pořadí.

„Můj výkon byl dokonalý,“ namítl. „Zatímco tvůj přesvědčivý proslav, kdys řekla ‚kdybych já byla vrahem‘, ti zrovna moc neprospěl. Už jenom vnuknout soudkyni tuhle představu nebylo zrovna to nejmoudřejší, cos mohla udělat.“

Ignorovala jsem to rýpnutí a překřížila si paže přes prsa. „Tak co tady děláš? Víím, že to není jenom otcovská návštěva. Nikdy jsi nic nedělal bez důvodu.“

„Samozřejmě, že ne. Proč něco dělat bezdůvodně?“

„Nezačínej zase s tou svou logikou.“

Mrkl na mě. „Není třeba závidět. Když na sobě budeš tvrdě pracovat a zapojíš i rozum, jednou můžeš moje brilantní logické dovednosti zdědit.“

„Abe,“ varovala jsem ho. „Tak ven s tím.“

„Fajn, fajn,“ prohlásil. „Přišel jsem ti říct, že tvůj soud bude už brzo.“

„C-co? To je skvělá zpráva!“ Nebo jsem si to aspoň myslela. Jeho výraz ale napovídal pravý opak. Naposledy jsem slyšela, že můj soud se bude konat až za několik měsíců. Už jenom pomyslení, že bych trčela v cele tak dlouho, ve mně vyvolávalo záchvat klaustrofobie.

„Rose, uvědomuješ si, že soud bude probíhat úplně stejně jako ten výslech? Tytéž důkazy i rozsudek.“

„Jo, ale přece musí existovat něco, co předtím můžeme udělat, ne? Třeba najít důkaz, který by mě očistil?“ Náhle jsem

dostala nápad. „Když jsi řekl, že soud bude už brzo, o jak dlouhý době se tu asi bavíme?“

„V ideálním případě to bude hned po korunovaci nového krále nebo královny. Znáš to, pak se zas bude slavit korunovace.“

Mluvil, jako by o nic nešlo, ale když jsem se podívala do jeho tmavých očí, došel mi plný význam jeho slov. V hlavě mi vyskočila čísla. „Pohřeb je tenhle týden a hned potom se bude volit... Chceš mi říct, že asi za dva týdny půjdu k soudu?“

Abe přikývl.

Znovu jsem se vrhla k mřížím a srdce mi divoce bušilo. „Za dva týdny? Myslíš to vážně?“

Když mi řekl, že soud bude brzo, myslela jsem tak za měsíc. To by bylo dost času na to, aby se našel nějaký nový důkaz. Jak se z toho teď dostanu? To je nejasné. Čas ubíhá rychle. Dva týdny nestačí, obzvlášť když je teď u dvora tak rušno. A to mi ještě před chvílí připadalo, že se čas vleče neskutečně pomalu. Teď mi ho zbývá už jen málo. A až dostanu odpověď na svou následující otázku, bude to ještě horší.

„Jak dlouho?“ zeptala jsem se a snažila se, aby se mi tolik netrásl hlas. „Jak dlouho to bude trvat od vynesení rozsudku do... vykonání trestu?“

Pořád jsem tak docela nevěděla, co všechno jsem po Abem zdělila, ale zdálo se, že jednu věc určitě – nenapravitelný sklon přinášet špatné zprávy.

„Pravděpodobně ihned.“

„Ihned.“ Couvala jsem, až jsem málem narazila do postele. Vtom mě zaplavila vlna adrenalinu. „Ihned? Takže... Dva týdny. Za dva týdny budu... mrtvá.“

Tohle se nade mnou vznášelo už od té doby, kdy začalo být jasné, že někdo nasbíral důkazy proti mně a narafičil to na mě.

Lidi, co zabíjejí královny, nekončí ve vězení. *Popravují je.* Jen za málo zločinů ve světě Morojů a dhampýrů je takový trest. Snažíme se být civilizovaní a ukázat, že jsme lepší než krvelační Strigojové. Ale určité zločiny si v očích zákona zaslouží smrt. Určití lidé si zaslouží zemřít – jako třeba protistátní vrazi. Budoucnost na mě dopadla plnou vahou. Roztřásla jsem se a do očí mi vhrkly slzy.

„To není správný!“ oznámila jsem Abemu. „To není správný a ty to dobře víš!“

„Nezáleží na tom, co si myslím,“ prohlásil klidně. „Jenom ti tlumočím fakta.“

„Dva týdny,“ zopakovala jsem. „Co zmůžeme za dva týdny? Určitě... máš nějakou stopu, že jo? Nebo... nebo... do té doby něco objevíš? To je tvoje specialita.“ Plácala jsem jedno přes druhé a uvědomovala jsem si, jak hystericky a zoufale to vyznívá.

„Bude těžké na něco přijít,“ objasnil. „Královský dvůr je teď zaneprázdněn přípravami na pohřeb a na volbu nového panovníka. Všude vládne zmatek, což je dobré i špatné.“

O všech těch přípravách jsem věděla od Lissy, když jsem se občas ocitla v její mysli. Viděla jsem, jak to vře. Najít v tomhle chaosu nějaký důkaz nebylo jen těžké. Bylo to dost pravděpodobně nemožné.

Dva týdny. Dva týdny a budu mrtvá.

„Nemůžu,“ pověděla jsem Abemu zlomeným hlasem. „Já přece nemám... umřít takhle.“

„Co?“ Povytáhl obočí. „Ty víš, jak máš umřít?“

„V boji.“ Z oka se mi vyřinula jedna slza, tak jsem si ji urychleně setřela. Vždycky jsem žila jako drsňačka. Nechtěla jsem se sesypat, ne v takhle důležité situaci. „V boji. Při obraně těch, který miluju. Ne... ne na naplánovaný popravě.“

„Tohle je svým způsobem taky boj,“ zabručel. „Jen ne fyzický. Dva týdny jsou pořád dva týdny. Je to špatné? Ano. Ale

pořád lepší než jen jeden týden. A nic není nemožné. Možná se objeví nový důkaz. Musíš prostě jen čekat a uvidíš.“

„Nesnáším čekání. Tahle místnost... je tak malá. Nemůžu dýchat. Tohle mě zabije dřív než nějaké popravčí.“

„O tom dost pochybuju.“ Abeho výraz byl pořád chladný, beze špetky soucitu. Drsná láska. „Beze strachu jsi bojovala se spoustou Strigojů a přitom si nedokážeš poradit s malou místností?“

„Jde přece o víc! Teď budu muset každý den čekat v týhle díře a vědět, že se mi krátí čas do té doby, než umřu. A přitom skoro neexistuje způsob, jak tomu zabránit.“

„Naši sílu někdy nejmíc prověří situace, které se na první pohled nejeví nebezpečné. Přežít je někdy to nejtěžší ze všeho.“

„Ale ne. Ne.“ Začala jsem přecházet kolem dokola. „Nezáčnej zas s těma ušlechtlejma kecama. Zníš jako Dimitrij, když mi dával svoje hlubokomyslné životní lekce.“

„Byl ve stejné situaci jako ty a přežil. A další záležitosti přežívá taky.“

Dimitrij.

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, než odpovím. Až do tohoto zmatku s vraždou byl Dimitrij největší komplikací mého života. Před rokem, přestože se mi to teď zdá jako věčnost, byl mým učitelem na střední škole. Trénoval mě, abych se stala jednou z těch dhampýrek, které chrání Moroje. Dokázal to, ale i mnohem víc. Zamilovali jsme se do sebe, což bylo zakázáno. Zvládali jsme to, jak nejlépe jsme mohli, a nakonec jsme vymysleli, jak bychom mohli být spolu. Ta naděje však zmizela, když se Dimitrij změnil ve Strigoje. Byla to pro mě oživlá noční můra. Pak se ale stal zázrak, jemuž nikdo nevěřil. Lissa použila éter a proměnila ho zpátky v dhampýra. Jenomže věci se bohužel nevrátily do starých kolejí a nic nebylo stejné jako před útokem Strigojů.

Zadávala jsem se na Abeho. „Dimitrij to přežil, ale měl z toho přílišný depky! A pořád je má. Ze všeho.“

Dimitrije pronásledovaly výčitky svědomí z těch zvěstev, která napáchal jako Strigoj. Nedokázal odpustit sám sobě a přísahal, že už nikdy nebude nikoho milovat. Ničemu taky nepomohlo, že jsem mezitím začala chodit s Adrianem. Po několika marných pokusech jsem to vzdala a smířila se s tím, že jsme s Dimitrijem od sebe. Překonala jsem to a doufala, že s Adrianem bych mohla mít skutečný vztah.

„Ano,“ přitakal Abe. „Má deprese, zato ty jsi vyloženě ztělesněním radosti a štěstí.“

Povzddechla jsem si. „Když se s tebou bavím, někdy mi přijde, jako bych se bavila sama se sebou. Je to pěkně frustrující. Máš ještě nějaký důvod, proč jsi sem přišel? Něco jinýho, než mi předat tu hroznou zprávu? Možná bych byla šťastnější, kdybych žila v nevědomosti.“

Takhle nemám umřít. Nemám vědět předem, že umřu. Moje smrt není předem napsaná v kalendáři.

Pokrčil rameny. „Jen jsem tě chtěl vidět. A zjistit, jak jsi na tom.“

Ano, to opravdu zjistil. Když jsme spolu mluvili, Abe mě pořád pozoroval. Nebylo pochyb, že mám jeho plnou pozornost. Nic z našeho rozhovoru nevyplašilo strážce, kteří mě hlídali. Každou chvíli jsem ale přistihla Abeho, jak pokukuje do chodby, prohlíží si mou celou a všechny drobnosti, které mu připadaly zajímavé. Abe si nevysloužil svou pověst prohnání hada, *Zmeji*, jen tak pro nic za nic. Vždycky byl vypočítavý a hledal, jak projevit svou převahu. Zdá se, že moje tendence vrhat se do šílených plánů se v rodině dědí.

„Taky jsem ti chtěl pomoci ukrátit čas.“ Usmál se a skrz mříže mi podal štos časopisů a knihu. „S tímhle ti bude líp.“

Pochybovala jsem, že když se zabavím, pomůže mi to vyrovnat se s blížící se smrtí. Časopisy byly zaměřené na módu a účesy. Kniha se jmenovala *Hrabě Monte Christo*. Vzala jsem si ji a chtěla jsem si z toho udělat legraci. Potřebovala jsem udělat cokoli, abych to nebrala tak vážně.

„Viděla jsem to jako film. Ta tvoje jemná symbolika není zas tak jemná. Teda pokud jsi do toho něco neschoval.“

„Knihy jsou vždycky lepší než filmy.“ Obrátil se k odchodu. „Příště si třeba promluvíme o literatuře.“

„Počkej.“ Odhodila jsem čtivo na postel. „Než odejdeš... V tomhle zmatku zatím nikdo nepřišel s tím, kdo ji opravdu zabil.“ Když Abe hned neodpověděl, příkře jsem na něj pohlédla. „Věříš, že já jsem to neudělala, že jo?“ Byla jsem přesvědčená, že si myslí, že jsem vinná, ale i přesto se mi snaží pomoci. To by na něj sedělo.

„Věřím, že moje sladká dceruška je schopná vraždy,“ řekl nakonec. „Ale ne téhle.“

„Tak kdo to udělal?“

„Pracuju na tom, abych to zjistil,“ prohlásil.

„Ale řekl jsi, že už nemáme moc času, Abe!“ Nechtěla jsem, aby odešel. Nechtěla jsem být sama se svým strachem. „Tohle se nedá napravit!“

„Jen si vzpomeň, co jsem ti řekl v soudní síni,“ připomněl mi.

Odešel a já usedla na postel a vzpomínala na ten den u soudu. Když byl výslech u konce, řekl mi – velmi přesvědčivě –, že mě nepopraví. Že ani nepůjdu před soud. Abe Mazur není z těch, co dělají plané sliby, ale už jsem si začínala myslet, že i on má svoje omezení, obzvláště poté, co se nám tak zkrátil čas.

Znovu jsem vytáhla svůj zmuchlaný papír a rozložila ho. Ten jsem dostala v soudní síni od Ambrose – Taťánina sluhy a milence.

Rose,

Pokud tohle čtete, stalo se něco strašného. Pravděpodobně mě nenávidíte a já vám to nezazlívám. Mohu vás jen požádat, abyste důvěřovala tomu, co jsem udělala se zákonem ohledně snížení věku. Věřte mi, že takhle to bude pro váš druh mnohem lepší než to, co plánovali ostatní. Jsou jistí Morojové, kteří by chtěli za použití nátlaku přinutit ke službě všechny dhampýry, ať už chtějí, nebo ne. Zákon o věku tohle hnutí přinejmenším zpomalí.

Každopádně vám píšu proto, abych vám odhalila tajemství, které byste měla prozradit jen tak málo osobám, kolika můžete. Vasilisa musí zaujmout své místo v radě a to se dá provést. Ona není poslední žijící členkou rodu Dragomirů. Žije ještě jeden, nemanželské dítě Erika Dragomira. Nic dalšího nevím, ale pokud jeho dceru nebo syna najdete, dáte Vasilise moc, kterou si zaslouží. Na vašich prohřešcích a nebezpečném temperamentu teď nezáleží. Cítím, že jste jediná, kdo se dokáže ujmout tohoto úkolu. Nemarněte čas a splňte ho.

Tatána Ivaškovová

Slova se nezměnila ani poté, co jsem si je přečetla už posté. Nezměnila se ani otázka, kterou ve mně ten dopis vyvolal. Je ten dopis pravý? Skutečně ho psala Tatána? Opravdu mi důvěřovala natolik, že se mi svěřila s tak nebezpečnou informací, přestože se ke mně chovala nepřátelsky? Za Moroje rozhoduje dvanáct královských rodin, ale ve skutečnosti je jich jen jedenáct. Lissa je poslední ze svého rodu a bez dalšího člena rodiny Dragomirů nemá podle morojského zákona právo zasedat v královské radě a volit. Už tak se schválilo dost špatných zákonů, a pokud je ten dopis pravý, další budou následovat. Lissa by mohla proti těm zákonům bojovat a určitým lidem by se to nelíbilo – těm, kteří už projevíli ochotu zabíjet.

Další Dragomir.

Další Dragomir by znamenal, že by Lissa mohla volit. Ještě jedna volba královské rady a tolik by se toho mohlo změnit. Mohlo by to změnit celý svět Morojů. Mohlo by to změnit můj svět – řekněme třeba to, jestli budu shledána vinnou, či nikoli. A rozhodně by to mohlo změnit Lissin svět. Celou dobu žila v přesvědčení, že je sama. Teď ale... Nervózně jsem uvažovala, jestli by byla ráda, kdyby našla svého nevlastního sourozence. Já jsem se vyrovnala s tím, že můj otec je mizera, ale Lissa toho svého vždycky stavěla na piedestal a myslela si o něm jen to nejlepší. Takle novinka by pro ni mohla být docela šok. Celý život jsem byla vedena k tomu, abych ji chránila před fyzickou hrozbou, a teď jsem si začínala myslet, že ji musím chránit i před dalšími věcmi.

Nejdřív se ale potřebuju dovědět pravdu. Musím zjistit, jestli tenhle dopis skutečně napsala Taťána. Byla jsem si jistá, že to zjistit můžu, jenže to obnášelo něco, co jsem dělala jen velmi nerada.

Ale proč ne? Vždyť teď stejně nemám nic lepšího na práci.

Vstala jsem z postele, otočila se zády k mřížím a zadívala se na bílou zeď, kterou jsem použila jako bod na soustředění. Dodala jsem si odvahy a připomněla si, že jsem dost silná na to, abych udržela situaci pod kontrolou. Uvolnila jsem

mentální bariéry, kterými jsem si neustále nevě-

domky chránila mysl. Pocítila jsem, jak se

ze mě uvolňuje ohromný tlak, jako

když uniká vzduch z balónu.

A najednou mě ob-

klopili du-

chové.

2

JAKO VŽDY TO BYLO MATOUCÍ. Obličej a lebky, průsvitné a světélkující, všechno to pvlávalo kolem mě. Všechny je to táhlo ke mně. Shromažďovali se tam, jako by mi naléhavě potřebovali něco sdělit. A nejspíš to skutečně dělali. Duchové, kteří se zdržují v tomto světě, jsou duše nenalézající klid. Mají své důvody, které jim brání vydat se dál. Když mě Lissa přivedla zpátky ze světa mrtvých, získala jsem s duchy spojení. Vyžadovalo hodně práce a sebeovládání, abych se naučila odblokovat přízraky, které mě pronásledovaly. Magické ochranné stěny, které chránily morojský královský dvůr, ode mě držely většinu duchů dál, ale tentokrát jsem je sem pozvala. Dovolila jsem jim přijít, lákala jsem je k sobě... Bylo to nebezpečné.

Něco mi ale napovídalo, že pokud tu nějaký duch nenalézající klid je, bude to nejspíš královna zavražděná ve vlastní posteli. V té skrumáži jsem neviděla žádnou povědomou tvář, ale nevzdávala jsem se naděje.

„Taťáno,“ zamumlala jsem a pokusila se vybavit si královnin obličej. „Taťáno, přijď ke mně.“

Jednou jsem dokázala přivolat určitého ducha snadno – svého kamaráda Masona, kterého zabili Strigojové. I když jsme si s Taťanou nebyly tak blízké jako já s Masonem, rozhodně jsme spolu nějaké spojení měly. Chvíli se nic nedělo. Předě mnou